

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Una Església encarnada a Catalunya

En pocs dies hem celebrat la festa dels patrons de Catalunya, Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat, que he tingut ocasió de presidir per primera vegada aquí, en la missa celebrada a la capella dedicada al sant màrtir, al Palau de la Generalitat, i en la tradicional *Vetlla de Santa Maria*, al monestir de Montserrat. I aquest diumenge coincideix amb el Primer de Maig, que ens porta la presència del món del treball i els seus problemes, especialment greus en aquests moments en què la crisi encara es deixa sentir per a moltes persones i famílies, sobretot a causa de l'atur i de la constant precarietat laboral.

Per això, voldria expressar en aquest escrit el que ha estat i és objecte de la meva pregària de pastor en aquests dies de les festes dels patrons de Catalunya, i avui mateix, Primer de Maig, pensant en el món del treball i els seus problemes. Voldria ajudar a potenciar amb el meu servei una comunitat diocesana i unes comunitats cristianes que reflecteixin la voluntat de ser una Església veritablement inculturada a Catalunya, una Església encarnada en les seves realitats i compromesa en la realització de la missió que li escau com

a Església al servei d'aquest nostre poble. Els bisbes catalans ho varen expressar molt bé en dos documents que no podem oblidar i ens donen unes pautes valuoses per a la nostra missió: *Arrels cristianes de Catalunya* (1985) i *Al servei del nostre poble* (2011).

El que em preocupa i demano a Déu que m'ajudi a fer és el que podem qualificar com una *pastoral missionera*. Que és allò que ens demana el papa Francesc en la seva exhortació *La joia de l'Evangelí* (n. 49): «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist. Repeteixo aquí per a tota l'Església el que moltes vegades he dit als sacerdots i laics de Buenos Aires: m'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats. No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en un embolic d'obsessions i procediments. Si una cosa ha d'inquietar-nos santament i preocupar la nostra consciència és que tants germans nostres visquin sense la força, la llum i el consol de l'amistat amb Jesucrist, sense una comunitat de fe

que els contingui, sense un horitzó de sentit i de vida.»

Una acció pastoral missionera, tan urgent avui, com ens recorda i demana el papa Francesc, ha de ser també una acció evangelitzadora inculturada, és a dir, oberta i compromesa, des de la seva identitat i la seva missió, amb la realitat de les persones i de la societat en la qual l'Església realitza la seva missió. En aquest cas en la nostra societat catalana actual. Perquè els cri-

teris que avui són reconeguts com a vàlids en l'acció missionera de les anomenades *Esglésies joves* són també vàlids i oportuns per a l'acció missionera de les Esglésies dels països de llarga tradició cristiana.

I avui, Primer de Maig, ens hem de preguntar si fem tot el que l'Església està cridada a dur a terme per fer presents Jesucrist i l'Evangelí en el món obrer i del treball, marcat avui per tantes dificultats i precarietats.

ACTUALITAT

Ordenacions sacerdotals

En l'Eucaristia presidida pel
Sr. Arquebisbe de Barcelona
Mons. Joan Josep Omella

BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR
Diumenge, 8 de maig de 2016
Solemnitat de l'Ascensió del Senyor
a les 17 h

Ordenació de cinc nous preveres diocesans

El proper diumenge, dia 8 de maig, l'arquebisbe Joan Josep Omella presidirà la primera ordenació de preveres des que és pastor d'aquesta arxidiocesi. Seran ordenats cinc alumnes del Seminari Conciliar de Barcelona: Alberto Sols, Adilson Tolentino, Carles Ballbé, Marc Aliguer i Jordi Salvany.

La celebració, oberta a tothom, tindrà lloc a la basílica de Santa Maria del Mar, a les 17 h, coincidint amb el Diumenge de l'Ascensió del Senyor. Prequem per ells!

ENTREVISTA

Patrimoni cultural cristià

JOSEP MARIA GURT

El patrimoni cultural català està relacionat, en gran part, amb l'Església i l'art cristià. Si tenim en compte que el patrimoni paleocristià a Catalunya és «excepcional», com afirma el Dr. Josep M. Gurt, catedràtic d'arqueologia cristiana de la UB, conèixer-lo és, pràcticament, una obligació.

Per què és excepcional, el patrimoni paleocristià a Catalunya?

Pel significat del conjunt de les restes conservades. Ens mostren totes les facetes de la nova religió: l'evangelització del territori, que molt aviat arriba a tots els racons de les terres de la província Tarraconense, la fixació d'una litúrgia en l'administració dels sagraments i l'organització eclesiàstica de les comunitats cristianes.

Aquest patrimoni és font d'evangelització i d'interès turístic. En som prou conscients?

En general, no; i tenim l'obligació de conèixer els nostres orígens cristians, fer-los conèixer i preservar-los per a les generacions futures, perquè aquest cristianisme inicial del qual donen testimoni aquestes restes arqueològiques està a la base de la nostra societat.

Quins són els enclavatges bàsics de visita obligada?

Recomanaria conèixer totes les manifestacions materials del nostre cristianisme, perquè aprendrem de totes elles. Per l'espectacularitat i l'excepcionalitat, la vil·la de Centelles i la seva cúpula de mosaic amb escenes bíbliques; el conjunt episcopal de Terrassa, amb pintures del s. vi, úniques i molt ben conservades; el baptisteri episcopal de Barcelona, que marca una continuïtat en el temps de la seu episcopal des del s. iv fins avui; i l'església de l'amfiteatre de Tarragona, on la comunitat cristiana de l'antiga Tarraco va voler commemorar el martiri i la mort de sant Frutuós.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Com un testament

Havíem coincidit en activitats de pastoral juvenil. Ell era molt jove. Hem mantingut l'amistat i quan ens trobem de tant en tant —no gaire sovint, però— ens posem al dia dels respectius itineraris personals. Es dedica a la gestió i direcció empresarial, està casat i té fills en edat universitària.

Els seus pares, ja grans, viuen en una altra ciutat i sovint surten en les nostres converses. La darrera vegada que vàrem parlar m'explicava que havia estat amb els pares aquesta Setmana Santa. El seu pare, prop dels noranta anys, amb una salut feble, va declinant, però bé que manté una lucidesa acceptable. El fill, impactat per la situació quan el visita, procura mantenir-hi converses breus en un intent d'establir, com diu ell, «un diàleg en el qual ens reconeixem». El dia de Dissabte Sant, mentre l'ajudava a dinar, li va preguntar si li agradava el que menjava, si en volia més. Veient que responia les preguntes, continuà la conversa: «Pare, com et sents? Què et preocupa?» La resposta pausada però immediata fou: «Anar fent, veure-us». Nova pregunta:

«Què és el que valores més?» Sense dubtar gens, li respongué: «La companyia». «La Companyia de Jesús?», li preguntà el fill, intentant introduir un moment d'humor donada la proximitat del pare i de la família amb els jesuïtes. El pare el mirà i, amb un inici de somriure, respongué: «I la de Josep i la de Maria... També la de la vostra mare.»

Acabada l'estada a casa dels pares, en el moment del comiat, abans de l'abraçada, el pare li digué: «Porta't bé, sigues bon noi, segueix Jesús i prega... T'estimo molt!» Quantes vegades el pare li havia fet aquestes recomanacions, des de ben jovenet. En el viatge de retorn, el fill se sentia confortat, encara que potser seria la darrera conversa. Aquesta vegada les paraules escoltades, encara que conegudes, tenien aire de testament. Pregà Déu pel pare i la mare amb agraïment, per tot el bé rebut, una pregària d'acció de gràcies i de compromís fidel. «El primer manament que va acompanyat d'una promesa és aquest: Honra el pare i la mare; així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

El nombre de ¡madre!

—Hay un nombre suave y dulce en todas las lenguas, venerado por todos los pueblos y en todos los tiempos. El nombre es: ¡madre!

—El nombre de **madre** es el primero que suena en los labios del niño y el último que murmura el joven o el adulto ante la muerte.

—Un nombre que todos solemos invocar en las horas más solemnes y difíciles de la vida, aunque ella ya no esté en la tierra.

—La **madre** es el ángel que Dios nos puso para que nos cuidara, nos guiara, nos confortara en el difícil camino de la vida.

—La **Madre**, desde la cuna, fue la que nos alimentó, limpió y endulzó nuestra existencia; nos protegió, nos acarició, nos llenó de besos para enjugar lágrimas, ahuyentar miedos y mitigar dolores.

Es ella, la **Madre**, la que inspira en el corazón los más nobles sentimientos y los más grandes ideales.

Decir **madre** es decir: **sacrificio**. Decir sacrificio es decir: **renuncia**. Decir renuncia es decir: **generosidad**. Decir generosidad es decir: **entrega total**.

Decir entrega total es decir: **amor**. Decir amor es decir: **¡Madre!**

¡Bendito sea el nombre de **madre!**

Mn. Josep Maria Alimbau
(La madre, Edit. Claret)

Lectures missa diària i santoral

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Mare de Déu d'Araceli. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Dimarts [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu. Santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dimecres [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dijous [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20]. Sant Àngel de Sicília, prevere carmelità; sant Amador, prevere i màrtir; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, verge i màrtir (304), a Tessalònica.

6. □ Divendres [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques. Sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dissabte [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gísela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. □ † Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / He 9,24-28; 10,19-23 / Lc 24,46-53]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità. Beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

DIUMENGE VI DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavenença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Lavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món.

Que s'asserrenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo.

Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos.»

Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R. Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspé cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis.»

La casa del Pare

ORIOI TUÑÍ, SJ

Fem dos subratllats d'aquest fragment. El primer fa referència a la reinterpretació que es fa de l'anunci del començament d'aquest discurs de comiat: «A la casa del meu Pare hi ha moltes estances, si no n'hi hagués moltes, us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,2-3). Aquesta referència a la casa del Pare, a primer cop d'ull, semblaria apuntar a la solemne vinguda de Jesús al final de la història. Tanmateix, Joan no ha ofert explicació d'aquest darrer estadi de la història. Més encara, l'horitzó del final de la història no marca la teologia de Joan, que més aviat se centra en la plenitud de la revelació: Jesús. En canvi, el text d'avui recull el tema de «les estances de la casa del Pare» i en fa una interpretació especialment agosarada: «Qui m'estima guarderà la meva paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». El mot *estada*, en grec, és exactament el mateix que el d'estança. Les estances de la casa del Pare són els creients! Això explica perquè el creure en Joan actualitza el misteri de la plena manifestació de l'esclat de Déu en el creient.

La segona observació fa referència a la funció fonamental de l'Esperit Sant segons la tradició joànica: «L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, ell us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

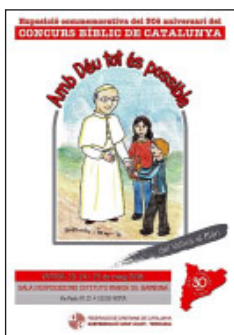
En la tradició joànica l'Esperit és un mestre que recorda les paraules i els fets de Jesús i en fa comprendre el sentit. L'Esperit és un intèrpret.

Efectivament, el text de Joan és una narració dels fets i de les paraules de Jesús *juntament amb una interpretació d'aquests fets i d'aquestes paraules*. Per això, al llarg de tota l'obra, es van subratllant les paraules i els fets de Jesús que són recordats i interpretats (2,22; 7,39; 12,16; 16,4). Aquesta dada, pròpia i peculiar de Joan, ve a dir que el veritable autor de l'evangeli és l'Esperit.

AGENDA D'ACTIVITATS

El Concurs Bíblic de Catalunya celebra 30 anys.

Del 23 al 25 de maig hi haurà l'exposició «Amb Déu tot és possible», a l'Institut Maria Santíssima Bambina de Roma (Via Paolo VI, 21). També s'ha organitzat un viatge al Vaticà, obert a tothom, del 23 al 26 de maig, que presidirà Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, per presentar el Concurs Bíblic al Papa i difondre'l al món. Paral·lelament es realitzarà la mostra «Vida i situació del procés de canonització del beat Pere Tarrés», per tal de donar a conèixer la vida del metge català, en procés de canonització. Per a més informació: comunicacio@annaalonso.com, t. 669 422 695.

Jornada d'Apostolat Seglar. Dissabte 7 de maig (9.30-14 h). Conferència «Un relat de fe en el món d'avui», a càrrec de Josep M. Carbonell Abelló. Hi assistirà Mons. Joan Josep Omella. A les 13 h, Eucaristia presidida per

Mn. Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social. Animació a càrrec del grup musical Bufanúvols. A Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau, 101).

Ramon Llull, 700 anys. Cristianisme i Islam: diàleg en la vida mística, diàleg entre pràctiques de convivència. Dimecres 6 de maig (9-20 h), a l'Aula Capella de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona. Per a més informació i inscripcions adreçar-se a: Centre Edith Stein (c/ València 244, 3r), t. 934 876 363, a/e: secretaria.dpu-niversitaria@gmail.com

Taula rodona organitzada per la Fundació Joan Maragall. Dimecres 4 de maig (19.30 h), al Palau Macaya (pg. Sant Joan, 108), a propòsit de la publicació del quadern n. 253 de *Qüestions de Vida Cristiana*: «Europa: retrobar l'ànima». Hi intervindran Josep Ramoneda, Vicenç Villatoro i Francesc Torralba, com a moderador. Entrada lliure prèvia confirmació a: fjm@fundaciojoanmaragall.org

Grups d'Oraçió i Amistat. Dimecres 4, 11 i 18 de maig (18 h), «El nom de Déu és Misericòrdia», Escola de Pregària amb conferència i eucaristia a càrrec del P. Joaquim Petit, LC. A la Llar Verge

de Gràcia (c/ Carolines, 16). Informació: t. 932 181 005.

XIX Cicle de conferències dels Amics dels Goigs. Dimecres 4, 11, 18 i 25 de maig (19 h), a la parròquia de Sant Eugeni I papa (c/ Comte Borrell, 307). **Dia 4:** «Sant Jeroni de la Murtra, sis segles d'històries», a càrrec de Mn. Jaume Aymar i Ragolta. **Dia 11:** «Compilatori de goigs musicats pel germà Odiló M. Planàs i Mas», a càrrec d'Agustí Esteve. **Dia 18:** «El pare Claret: la febre per l'Evangeli», a càrrec de Josep Maria Alentà. **Dia 25:** «Els goigs de Terrassa», a càrrec de Francesc Comellas. Els assistents seran obsequiats a cada conferència amb goigs.

Claus de lectura de la Bíblia (IX). Les cartes paulines, a càrrec de Rodolf Puigdollers. Curs durant els cinc dijous de maig (19 h). **Dia 5:** El Pau autèntic: Quin Pau? Quines cartes? **Dia 12:** Quantes cartes conservades? Afegits? **Dia 19:** Quatre grans etapes: Inicis, gran crisi, reconciliació i gran projecte. **Dia 26:** Dues etapes Deuteropaulines, més un escrit als hebreus. A l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r). Per a més informació i inscripcions: www.fundaciojoanmaragall.org

Amics de l'Orgue de les Corts. Diumenge 8 de maig (18 h), concert d'orgue amb motiu de la Pasqua, dins del Cicle de Clàssica a les Corts, a la parròquia de Santa Maria del Remei (pl. de la Concòrdia, 1), amb el professor Georges Lartigau, que interpretarà obres de Boëly, Langlais, Messiaen, Marchand, Bach i Rheinberger. Com tots els concerts d'aquest cicle, el preu és de 6 €.

Romiatge a Montserrat de les Hospitalitats Catalanes. Dissabte 14 de maig, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebraran un romiatge a Montserrat. Informació i inscripcions: t. 934 874 009 (de 16.30 a 20 h).

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts benèfics de maig (1a part). **Diumenge 1** (18 h), Grup Polimnia, músiques de diferents èpoques dedicades a la Mare de Déu. **Diumenge 8** (18 h), música clàssica amb el Trío Gaudeamus. **Diumenge 15** (18 h), Tente en el aire, música mexicana s. XVIII. **Dimarts 17** (18 h), Cor Alumni Esmuc, *Requiem* de Tomás Luis de Victoria.

SOLIDARITAT AMB EQUADOR

Ajudem el poble equatorià afectat pel terratrèmol del passat 16 d'abril, col·laborant amb el compte d'emergència de Mans Unides: **ES31-0049-1892-6322-1052-5246, ref.: emergència Equador** i també *on line*: <http://www.mansunides.org/ca/form/donativo>

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Un Iglesia encarnada en Cataluña

Hace pocos días que hemos celebrado la fiesta de los patronos de Cataluña, Sant Jordi i la Virgen de Montserrat, que he tenido ocasión de presidir por vez primera aquí, en la capilla dedicada al santo mártir en el Palau de la Generalitat y en la celebración de la tradicional *Vetlla de Santa Maria* en el monasterio de Montserrat. Y este domingo coincide con el Primero de Mayo, que nos trae la presencia del mundo del trabajo y sus problemas, que son especialmente graves en estos momentos en los que la crisis se deja sentir todavía en muchas personas y familias, sobre todo a causa del paro y de la constante precariedad laboral.

Por esto, deseo expresar en este escrito lo que ha sido y es objeto de

mi oración como pastor en estos días pasados de las fiestas de los patronos de Cataluña, y hoy mismo, Primero de Mayo, pensando en el mundo del trabajo y sus problemas. Quisiera ayudar, con mi servicio, a potenciar una comunidad diocesana y unas comunidades cristianas que reflejen la voluntad de ser una Iglesia verdaderamente inculturada en Cataluña, una Iglesia encarnada en las realidades y comprometida en la realización de la misión que le compete como Iglesia que está al servicio de este pueblo nuestro. Los obispos catalanes lo expresaron muy bien en dos documentos que no podemos olvidar y que nos ofrecen unas pautas valiosas para nuestra misión: *Las raí-*

ces cristianas de Cataluña (1985) y *Al servicio de nuestro pueblo* (2011).

Lo que me preocupa y lo que pido a Dios que me ayude a realizar es lo que podemos calificar como una *pastoral misionera*. Que es lo que nos pide el papa Francisco en su exhortación *La alegría del evangelio* (n. 49), cuando dice: «Salgamos, salgamos a ofrecer a todos la vida de Jesucristo. Repito aquí para toda la Iglesia lo que muchas veces he dicho a los sacerdotes y laicos de Buenos Aires: prefiero una Iglesia accidentada, herida y manchada por haber salido a la calle, que una Iglesia enferma por el cierre y la comodidad de aferrarse a las propias seguridades. No quiero una Iglesia preocupada por ser el centro y que acabe clausurada en un embrollo de obsesiones y procedimientos. Si hay una cosa que debe inquietarnos santamente y tiene que preocupar nuestra conciencia es que tantos hermanos nuestros vivan sin la fuerza, la luz y el consuelo

de la amistad con Jesucristo; sin una comunidad de fe que los sostenga; sin un horizonte de sentido y de vida.»

Una acción pastoral misionera, hoy tan urgente, como nos recuerda y nos pide el papa Francisco, ha de ser también una acción evangelizadora e inculturada, es decir, abierta y comprometida, desde su propia identidad y su misión, con la realidad de las personas y de la sociedad en la que la Iglesia realiza su misión. En nuestro caso, en la sociedad catalana de hoy. Porque los criterios que actualmente son reconocidos como válidos para la acción misionera de las llamadas *iglesias jóvenes* son también válidos y oportunos para la acción misionera de las iglesias de los países de larga tradición cristiana.

Y hoy, Primero de Mayo, nos tenemos que preguntar si hacemos todo aquello que la Iglesia está llamada a realizar para hacer presentes a Jesucristo y su Evangelio en el mundo obrero y del trabajo, marcado hoy por tantas dificultades y precariedades.